Küçük Defne ile Küçük Durmuş

tilki
Kitap

KÜÇÜK DEFNE İLE KÜÇÜK DURMUŞ
İsmail Altunok

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Okan Akyüz
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Ağustos 2026
ISBN: 978-625-5896-54-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KÜÇÜK DEFNE İLE KÜÇÜK DURMUŞ

İsmail Altunok

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA **11**
Öğretmen Olmalı: Liyakatli, Vicdanlı, Sonra İmanlı **13**
Öğretmen Olmalı: Liyakatli, Vicdanlı, Sonra İmanlı-2 ..... **15**
Yeni Öğretmenin Gelişi 15
Liyakatin Sessiz Gücü 16
Vicdanın Sıcak Eli 17
İmanın Adaleti 17
Okulun Değişimi 18
Son Söz 19
106 Yaşında Asırlık Çınar: 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı Kutlu Olsun **21**
Temiz Eller Operasyonu – Adalet Hanım **23**
Yattığın Yatağın Yastığı Mısın? **25**
Küçük Defne ile Küçük Durmuş **27**
Ateş ile Su **29**
Kaplumbağa ve Taşan **31**
Çiçek ile Arı **33**
Kurbağa ile Yılan **35**
Şeytan ve Temel **37**
Molla Mustafa ile Kertenkele **41**
Bilge İsmail'in Cehaletle Savaşı **43**
Karanlık ve Aydınlık **47**
Bitmez Sandım Koca Ömür **51**
Tarbaz Tepe'sinde Küçük Ev **55**

Arıcı İsmet'in Arılarıyla Sohbeti 57
Arıcı İsmet'in Arılarıyla Sohbeti (Masalsı ve Şiirsel Anlatım) 59
Arıcı İsmet ile Arıların Sırrı (Destansı – Dini – Halk Hikâyesi Üslubuyla) ..67
Arıcı İsmet Destanı (Koşma / Halk Destanı).....75
Arıcı İsmet İlahisi.....77
Of… Of… Dağlar Susar, Rüzgâr Ağlar, İsmet'in İzi Kalır Kovanlarda….79
Bal Arısının Eşek Arısıyla Savaşı 83
Eşek ile Öküzün Hikâyesi.....85
Karınca ile Ağustos Böceği 87
Körler Köyü ile Tek Gözlü Gezgin 89
Çoban İlyas ile Keçilerin Öyküsü 91
Tipiye Yakalanan Çoban 93
Sarı Arı ile Köstebek Hikâyesi.....95
Sokağın Başından Alavıya Yürüyen Yalnız Adam.....97
Körler Ülkesi.....101
Ormanda Tilki, Evde Tavşan.....103
Padişah ile Vezir 105
Hızır'la Derviş.....109
Geçti Bor'un Pazarı.....113
Muazzam Kapıldım Mavi Gözlüye.....117
Kediyle Fare.....121
Yoksullar Paylaşıyorsa.....123
Beygir, İnek, Eşek Masalı 125
Nevruz Masalı.....127
Gergefan ile Sincap Masalı.....129
Kurtla Ceviz Masalı.....131
Darboğaz Köyünün Emektar Çaycısı 133
Gülsüz Bahar Olur Mu? 137
Küçük Defne ile Minik Kedi 139

Küçük Defne ile Minik Kedi (Masalsı Anlatım) 141
Türkü Formu (Uzun Hava / Bozlak Tadında) 144
Destan Formu (Halk Hikâyesi Üslubu) 146
Çocuk Kitabı Bölümleri (Kitaplaştırılmış Hâli) 149
1. Bölüm: Güneşle Uyanan Kız 149
2. Bölüm: Gizemli Ses 149
3. Bölüm: Pofuduk'un Doğuşu 149
4. Bölüm: Dostluğun Günleri 149
5. Bölüm: Kayıp 149
6. Bölüm: Umut Sesi 150
7. Bölüm: Kavuşma 150
8. Bölüm: Sonsuz Dostluk 150
Kırık Aynalar Odası 151
Ejderha Vadisine Yolculuk 155
Şahmeran ve Delikanlı 159
Dursun ile Temel 163
Küçük Defne'nin Küçük Kedisi 167
Keloğlan ile Vezir 169
Doktor Hasta Muhabbeti 173
Yalan Yalan Yalan Dünya 175
Sevginin Tohumu 179
Bitmez Kader Çile ile 183
İnsan Oğlu Unutmuş Gafletin Bedelini 185
Yaradan Yaralı Yaratmış Beni 189
Su Akar, Darboğazlı Bakar 193
Kapından Eğilip Kimseler Bakmaz 195
Ya İstiklal Ya Ölüm!' Diyen Nesilden, 'Ya Makarna Ya Kömür' Diyen Nesile Geldik 197
Dedenin Kanıyla Alınan Vatan 201
Din de Kürkün Aynı Olmuş, Ters Çevirip Giymişiz 203

İçinde Leş Taşıyan Sineden Ne Hayır Umulur? 205
Edep Ne Demek? 207
Şeytan Oğluna Çevreyi Anlatıyordu 209
Cahil ile Dost Olma 213
Hangi Taş Büyükse Git Vur Başını 215
Kartal Tüyü ve Sessiz Irmak 217
Bozkırdan Büyük Suya 219
Sevmeyi Kendine Kader Edin 221
İçimde Saklı Sessiz Bir Umman 223
Çocuklar Artık Gülmüyor Yazık 225
Hayalden Hakikate: Mosbach'ta Doğan Eser 227
Borçsuz Açılan Eser 229
Önce Niyet, Sonra İcraat 231
Dünyanın Sultanı Şahı Değilsin 233
Felek Sillesini Vurur Ansızın 235
Hangi Kul Muradın Almış Dünyada? 237
Kimi Gerçek Arar Kimi Rüyada 239
Oğullar İşkencede, Analar Ağlamakta 241
Karadeniz'in Yüreği 243
Gönül Peteğinin Balı 245
Senden Büyük Allah Var 247
Hiçbir Şey Gizli Kalmasın 249
Kar Kütlelerinden İniyor Öyle Yaman Ki… 251
Baba Ocağından Ana Yurdumdan Sürülmeyi İnsan Kardeşten Öğrenir .. 253
Yıllardır Ezildim, Ağırdır Yüküm 255
Unut Beni Anıyorsan, Buzlu Su İç Yanıyorsan 257
Herkesin Yükü Kendine Ağır 259
Duymak İstemezsen Feryat Figanı 261
Toroslar Ardımda, Cennettir Benim Köyüm Darboğazım 263
23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı 265

Siyasetin Gölgesinde 267
Torosların Bağrına Düşen Demir: Demir Kuş 269
Darboğaz Köyünün 14 Yaşındaki Çalışkan Delikanlısı: Çağatay Eren ...273
Darboğaz'ın Delikanlısı: Fatih.....277
Darboğaz'ın Delikanlısı: Fatih-2.....279
Gönüllerin Çaycısı: Süleyman Ulupınar.....283
Gönüllerin Çaycısı: Süleyman Ulupınar-2 285
Darboğaz'ın Öncüsü: İsmet Sayar.....291
Darboğaz'ın Bayrak Sevdalısı: İsmet Sayar-2 293
Darboğaz'ın İki Can Dostu: Elif ile Ecesu 294
Son Söz..... 301

YAZAR HAKKINDA

İsmail Altunok, 1948 yılında dünyaya geldi. Çocukluk yılları, yokluk ve derin bir yoksulluğun gölgesinde geçti. Ancak hayatın karşısına çıkardığı tüm zorluklara rağmen, azmi, çalışkanlığı ve öğrenme isteği sayesinde kendi yolunu çizmeyi başardı. Kaderinin yönü genç yaşta yurt dışına uzandı ve hayatının önemli bir bölümü Almanya'da geçti.

Yaşamı boyunca en büyük okulunun halkın kendisi olduğuna inandı. Bu nedenle kendisini "halk yüksek okulunda eğitim almış" biri olarak tanımlamaktadır. İnsanları dinleyerek, hayatı gözlemleyerek ve yaşadıklarından ders çıkararak bilgi ve tecrübesini geliştirdi.

On sekiz yıl boyunca bir ulusal gazetede fahri muhabir olarak görev yaptı. Kalemiyle toplumun sesi olmaya çalıştı; kültürel ve sosyal gelişmeleri takip ederek gazetecilik alanında gönüllü hizmet verdi.

Almanya'nın Mosbach şehrinde Türk toplumunun kültürel hayatına katkı sunmak amacıyla bir kültür merkezinin kurulmasına öncülük etti. Ayrıca koordinasyon çalışmalarında üyelik yaparak uzun yıllar sosyal ve kültürel faaliyetlerin içinde yer aldı.

Meslek hayatında yirmi yedi yıl ağır sanayi sektöründe çalıştı. Çalışma hayatının sonunda %80 iş gücü kaybıyla emekliye ayrıldı. Ancak emekliliği onun için bir dinlenme dönemi değil, kalemiyle yeni bir yolculuğun başlangıcı oldu.

Yazarlık serüvenine emeklilik yıllarında başladı. İlk eseri "Hayalden Hakikate" ikinci eseri "Kanla Sulanan Topraklar" üçüncü eseri ise "Türklerin Derin Tarihi" adını taşımaktadır. Bu eserlerini kendi imkânlarıyla bastırarak ticari bir kazanç gözetmeksizin okuyuculara ve yöre halkına ücretsiz ulaştırmayı tercih etti. Yazmayı, toplumuna hizmet etmenin ve gelecek nesillere iz bırakmanın bir yolu olarak görmektedir.

Hâlen dördüncü kitabı üzerinde çalışmalarını sürdürmektedir. Hayatı boyunca edindiği tecrübeleri, tarih sevgisini, vatan ve millet konularındaki düşüncelerini eserlerine yansıtmaya devam etmektedir.

İsmail Altunok'a göre insanın geride bırakabileceği en değerli miras; güzel ahlak, faydalı eserler ve hayırla anılan bir isimdir. Bu anlayışla kalemini elinden bırakmadan üretmeye devam etmektedir. En büyük temennisi ise, Rabbinin izniyle yazdığı eserlerin gelecek nesillere ışık tutması ve okuyucuların gönlünde kalıcı bir iz bırakmasıdır.

Öğretmen Olmalı: Liyakatli, Vicdanlı, Sonra İmanlı

Darboğaz köyünün ilkokulu, taş duvarlı eski bir binaydı. Kışın soba tüter, yazın pencerelerden dağ kokusu girerdi. Köy halkı okulunu severdi ama yıllardır çocukların gönlüne dokunan bir öğretmen gelmemişti. Kimi ders anlatır geçer, kimi tayin bekler, kimi de çocukları sadece yoklama defterindeki isimlerden ibaret sanırdı.

Bir gün köye yeni bir öğretmen geleceği haberi yayıldı. Herkes merak içindeydi. Muhtar, kahvede yüksek sesle konuştu:

— Bu köye öyle biri gelmeli ki, hem bilgili olsun hem adaletli. Çocuklarımız emanettir.

Ertesi hafta sabahı, okulun kapısında genç bir öğretmen belirdi. Adı Mehmet Bey'di. Üzerinde sade bir ceket, elinde kitap dolu bir çanta vardı. Önce okulun bahçesindeki çöpleri topladı, sonra sınıfları dolaştı. Kimseye üstünlük taslamadı.

İlk derste çocuklara sordu:

— Büyüyünce ne olmak istersiniz?

Kimi doktor dedi, kimi çiftçi, kimi asker… Arka sıradaki Ali ise başını eğdi. Mehmet Bey yanına gidip diz çöktü.

— Sen ne olmak istersin evladım?

Ali fısıldadı:

— Ben önce adam olmak isterim öğretmenim.

Sınıf sessizliğe büründü. Mehmet Bey'in gözleri doldu.

İşte o gün köy halkı anladı ki öğretmen sadece ders anlatan kişi değildir. Önce liyakatli olmalıydı; işini bilen, kendini geliştiren, bilgiyi doğru aktaran… Sonra vicdanlı olmalıydı; zenginin çocuğuyla fakirin çocuğunu bir tutan, kimsesizin başını okşayan… Sonra imanlı olmalıydı; hakkı gözeten, emanete sahip çıkan, insanı Yaradan'dan ötürü seven…

Mehmet Bey aylar içinde okulun çehresini değiştirdi. Kütüphane kurdu, fidan diktirdi, ihtiyaç sahibi çocuklara gizlice defter aldı. Başarılı olanı överken geri kalanı ezmedi. Hata yapanı kırmadan düzeltti.

Yıllar geçti. Köyden nice doktorlar, mühendisler, sanatçılar çıktı. Ama hepsi bir cümlede birleşti:

— Bize önce insan olmayı öğretmenimiz öğretti.

Darboğaz köyünde hâlâ yaşlılar çocuklara nasihat verirken der ki:

— Evladım, öğretmen dediğin sadece maaşla olmaz. Öğretmen olmalı liyakatli, vicdanlı, sonra imanlı.

Öğretmen Olmalı: Liyakatli, Vicdanlı, Sonra İmanlı-2

Toros Dağları'nın eteklerinde, rüzgârı sert, insanı mert bir köy vardı: Darboğaz. Bahar gelince badem ağaçları çiçek açar, yazın buğday başakları sarıya döner, kışın ise kar yolları kapatırdı. Köyün en eski binası cami ile okuldu. Cami gönülleri toplar, okul geleceği kurardı.

Fakat yıllardır köy halkının içini kemiren bir mesele vardı. Okul vardı ama gerçek anlamda öğretmen yoktu. Gelen gider, tayin bekler, dersi anlatır çıkar, çocukların gönlüne değmeden uzaklaşırdı. Çocuklar harf öğreniyor ama hayatı öğrenemiyordu.

Bir gün ilçeden haber geldi:

— Darboğaz Okuluna yeni öğretmen atandı.

Köylü sevindi ama temkinliydi. Çünkü daha önce de çok umutlanmış, sonra hayal kırıklığı yaşamışlardı.

Muhtar kahvede ayağa kalktı:

— Bu köye gelen öğretmen sadece maaş için gelmesin. Çocuklarımızı sevsin, köyümüzü benimsesin. Öğretmen dediğin liyakatli olacak, vicdanlı olacak, sonra imanlı olacak.

Kahvedekiler başlarını salladı.

Yeni Öğretmenin Gelişi

Eylül sabahıydı. Dağlardan serinlik inmişti. Tozlu yoldan eski bir minibüs geldi. İçinden otuzlu yaşlarında, yüzü sakin,

bakışı derin bir adam indi. Elinde kitap dolu bir çanta, omzunda küçük bir bavul vardı.

Adı Hasan Bey'di.

Önce muhtarın elini öptü, sonra yaşlıların hatırını sordu. Ardından doğruca okula yürüdü. Kapıyı açınca sınıfların hâli içler acısıydı. Sıralar kırık, duvarlar soluk, pencereler çatlak, bahçe bakımsızdı.

Muhtar mahcup oldu:

— Hocam, elimizden bu kadar geldi.

Hasan Bey gülümsedi:

— Bina eski olabilir muhtarım, yeter ki niyet yeni olsun.

Liyakatin Sessiz Gücü

Hasan Bey ilk hafta çocukları dinledi. Kim ne biliyor, kim neyi anlamıyor, kim okumayı sökmüş, kim çekingen… Hepsini tek tek not aldı.

Ders anlatırken sadece kitaba bağlı kalmıyordu. Matematiği buğday çuvallarıyla, coğrafyayı Toroslarla, Fen Bilgisini pınar suyuyla öğretiyordu. Çocuklar ilk kez dersi ezber değil anlayarak öğreniyordu.

Bir gün müfettiş geldi. Çocuklara zor sorular sordu. En arka sıradaki sessiz Zeynep bile ayağa kalkıp tane tane cevap verdi.

Müfettiş şaşırdı:

— Bu kadar kısa sürede nasıl başardınız?

Hasan Bey sakinlikle dedi ki:

— Çocuklar zaten zekiydi efendim. Sadece doğru anahtar lazımdı.

Köylü o gün anladı ki liyakat, bağırmakla değil iş bilmekle olurdu.

Vicdanın Sıcak Eli

Köyde fakir bir aile vardı. Mehmet adında bir çocuk her gün okula geç geliyor, bazen de hiç gelmiyordu. Bazı öğretmenler olsa azarlar, yok yazardı.

Hasan Bey bir akşam evine gitti. Gördü ki çocuk sabahları ahıra bakıyor, sonra kardeşlerini doyuruyor, ancak ondan sonra okula koşuyordu.

Ertesi gün sınıfta Mehmet'e kızmadı. Sessizce çantasına defter, kalem ve bir çift ayakkabı koydu.

Mehmet ağlayarak sordu:

— Öğretmenim, bunu kim aldı?

Hasan Bey başını çevirdi:

— Belki bir iyilik meleği bırakmıştır.

Sonra tüm sınıfa döndü:

— Bir insanın hâlini bilmeden hüküm vermeyin çocuklar.

Vicdan, işte böyle görünmeden iyilik yapmaktı.

İmanın Adaleti

Hasan Bey sadece ibadet eden biri değildi; inancını davranışına yansıtan bir insandı. Kimseyi küçümsemez, emanete ihanet etmez, haksızlık karşısında susmazdı.

Bir gün köyün zenginlerinden biri geldi:

— Hocam, benim oğlan tembel ama notlarını biraz yüksek tut. Sana da yardımımız dokunur.

Hasan Bey'in yüzü ciddileşti:

— Benim kalemim satılık değildir. Fakirin çocuğuna ne ölçü varsa, zenginin çocuğuna da odur.

Adam bozulup gitti.

Bu olay köyde günlerce konuşuldu. İnsanlar ilk kez adaletin parayla eğilmediğini gördü.

Okulun Değişimi

Bir yıl içinde okul baştan sona değişti. Bahçeye fidanlar dikildi. Duvarlara güzel sözler yazıldı. Kütüphane kuruldu. Her cuma öğrenciler bir kitap tanıttı. Her ay köyün yaşlıları çağrıldı, eski günleri anlattılar. Çocuklar hem okuyup hem köklerini öğrendi.

Kavgacı çocuklar yumuşadı. Çekingenler konuşmaya başladı. Başarısız denilenler başarı gösterdi.

Köylüler akşamları okulun ışığını görünce gururlanıyordu.

— Bak, diyorlardı, geleceğimiz yanıyor orada. Yıllar sonra aradan yirmi yıl geçti. Darboğaz köyünden doktorlar, mühendisler, öğretmenler, esnaflar yetişti. Ama hepsi ne zaman bir araya gelse aynı kişiyi anıyordu.

Bir gün köy meydanında emekli Hasan Bey için tören yapıldı. Saçları ağarmıştı. Yüzündeki tevazu ise aynıydı.

Doktor Mehmet kürsüye çıktı. Gözleri doluydu.

— Ben bir zamanlar ayakkabısız okula gelen çocuktum. Bana önce insan olduğumu hissettiren öğretmenim burada.

Ardından Avukat Zeynep konuştu:

— Ben konuşmaya utanan kız çocuğuydum. Bana sesimi öğreten odur.

Sonra muhtarın torunu dedi ki:

— Bize sadece ders değil, karakter öğretti.

Hasan Bey kürsüye çıktı, ellerini kaldırdı:

— Ben size bir şey verdiysem, o da görevimi yapmaktır. Çünkü öğretmenlik meslek değil, emanettir.

Son Söz

Güneş Torosların ardına inerken yaşlı bir dede yanındaki torununa şöyle dedi:

— Evladım, öğretmen dediğin herkese nasip olmaz. Öğretmen olmalı liyakatli; işini hakkıyla bilmeli. Vicdanlı; yetimin başını okşamalı. Sonra imanlı; doğruluktan ayrılmamalı. Böyle öğretmen varsa bir memleketin yarını vardır.

Darboğaz köyünde o söz hâlâ dilden dile dolaşır:

—Öğretmen olmalı liyakatli, vicdanlı, sonra imanlı.

106 Yaşında Asırlık Çınar: 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı Kutlu Olsun

Köy meydanının tam ortasında, dalları göğe uzanan heybetli bir çınar ağacı vardı. Gövdesi öylesine genişti ki üç insan el ele verse ancak sarabilirdi. Köylüler ona "Asırlık Çınar" derdi. Bu yıl çınar tam 106 yaşına basmıştı. Yani Türkiye Büyük Millet Meclisi ile yaşıttı.

Her 23 Nisan sabahı olduğu gibi, köy yine bayraklarla süslenmişti. Çocuklar ellerinde kırmızı beyaz bayraklarla meydanda toplanıyor, şiirler ezberliyor, şarkılar söylüyordu. Öğretmenleri, "Bugün yalnız çocukların bayramı değil, millet iradesinin de bayramıdır." diyerek onları sıraya diziyordu.

Meydandaki çınar ise sessizce her şeyi izliyordu. Rüzgâr yapraklarını titrettiğinde sanki konuşacak gibiydi. Çocuklardan en meraklısı olan Mehmet, ağacın dibine oturdu ve fısıldadı:

— Ey koca çınar, sen bunca yıl neler gördün?

Birden hafif bir esinti çıktı. Yapraklar hışırdadı. Mehmet şaşkınlıkla dinlemeye başladı.

— Ben, dedi çınar, 1919'un umut günlerinde filizlendim. Toprak yorgundu, insanlar hüzünlüydü. Sonra 23 Nisan 1920 geldi. Ankara'da bir meclis açıldı. Millet kendi kaderine sahip çıktı. O gün benim köklerime de umut yürüdü.

Mehmet gözlerini büyüttü.

— Gerçekten mi? Sen o günü hatırlıyor musun?

— Hatırlamaz olur muyum? dedi çınar. Köylüler burada toplanmış, sevinç gözyaşları dökmüştü. Kimisi cephedeydi, kimisi tarlada. Ama herkes biliyordu ki artık söz milletindi.

O sırada diğer çocuklar da ağacın çevresine toplandı. Çınarın sesi rüzgârla birlikte herkese ulaşıyordu.

— Yıllar geçti, dedi çınar. Nice nesiller gördüm. Kimi gölgemde oynadı, kimi defterini açıp ders çalıştı. Ama en güzel manzara hep 23 Nisan sabahları oldu. Çünkü çocuk gülerse vatan güler.

Öğretmen de yaklaşmış, sessizce dinliyordu.

Çınar son kez yapraklarını salladı:

— Ben 106 yaşındayım. Gövdem yaşlandı ama umudum genç kaldı. Çünkü siz varsınız. Bayrağı taşıyacak, ülkeyi yükseltecek olan sizlersiniz.

Çocuklar hep bir ağızdan bağırdı:

— 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kutlu olsun!

Temiz Eller Operasyonu – Adalet Hanım

Meydanda alkışlar yükseldi. Rüzgâr yeniden esti. Asırlık çınarın dalları, sanki çocuklarla birlikte bayramı kutluyordu. O gün herkes anladı ki bazı ağaçlar yalnız gölge vermez; tarih de anlatır.

Kasabanın adı Güneydere'ydi. Dışarıdan bakılınca sakin, huzurlu bir yerdi. Sokaklarında çocuklar oynar, sabahları fırından ekmek kokusu yükselirdi. Ama bu güzel görüntünün altında yıllardır süren görünmez bir kir vardı. Rüşvet, torpil, haksızlık… Kimi sessiz kalır, kimi korkar, kimi de "Bize dokunmayan yılan bin yaşasın." der geçerdi.

Bir gün kasabaya yeni bir hâkim atandı. Adı Adalet Hanım'dı.

Adı gibi vakur, bakışı gibi net bir kadındı. Göreve başladığı ilk gün makam odasının kapısına şu sözü astırdı:

— Temiz olmayan el, temiz karar veremez.

Bu söz kısa sürede bütün kasabaya yayıldı.

Adalet Hanım dosyaları incelemeye başlayınca gariplikler birer birer ortaya çıktı. Yıllardır sonuçlanmayan davalar, kaybolmuş evraklar, sebepsiz zenginleşen memurlar, usulsüz verilen ihaleler… Her taşın altından başka bir gölge çıkıyordu.

Kasabanın güçlü isimleri rahatsız olmaya başladı.

Bir akşam, aracısız bir mektup geldi:

— Bazı kapıları açma. Bu kasabada herkes yerini bilir.

Adalet Hanım mektubu sakince katladı, masasının çekmecesine koydu ve ertesi gün soruşturmaları genişletti.

Kasaba halkı ilk kez birinin korkmadığını görüyordu.

Polis müdürlüğüyle birlikte başlatılan soruşturmaya halk isim verdi:

— Temiz Eller Operasyonu.

Bir sabah erkenden düğmeye basıldı. Usulsüzlük yapan memurlar, sahte evrak düzenleyenler, halkın hakkını yiyenler tek tek gözaltına alındı. Kasaba meydanında toplanan insanlar fısıldaşıyordu:

— Demek ki hesap sorulabiliyormuş…

Günler süren davalar başladı. Adalet Hanım kürsüde dimdik durdu. Ne tehdide boyun eğdi ne de yalana kandı. Delil ne diyorsa kararını ona göre verdi.

Mahkeme sonunda şöyle konuştu:

— Bir toplumun çöküşü, kirli ellerin çoğalmasıyla başlar. Ayağa kalkışı ise temiz ellerin cesaretiyle olur.

Karar açıklandığında salonda sessizlik oldu. Ardından dışarıdan alkış sesleri yükseldi.

Kasaba zamanla değişti. Belediyede işler sıraya girdi, dairelerde torpil azaldı, insanlar hakkını aramaya başladı. Çocuklar bile oyun oynarken birbirine şöyle diyordu:

— Dürüst ol, yoksa Adalet Hanım duyar!

Yıllar sonra Adalet Hanım başka bir şehre tayin edildi. Ardında büyük binalar değil, temiz bir vicdan bıraktı.

Kasabanın girişine şu cümle yazıldı:

— Temiz Eller Operasyonu burada başladı; çünkü bir kadın korkmadı.

Yattığın Yatağın Yastığı Mısın?

Gece, sessizliğini ağır ağır odaya bırakırken, eski ahşap pencerenin önünde duran ince tül perde rüzgârla hafifçe kıpırdıyordu. O oda, bir zamanlar iki kalbin aynı ritimde attığı, aynı hayalin içinde soluk aldığı yerdi.

Yatak hâlâ yerli yerindeydi. Ne çarşaf değişmişti ne de başucundaki küçük lamba. Ama en çok da yastık…

Evet, o yastık değişmemişti.

Bir zamanlar başını koyduğun, benim de geceleri sessizce sana yaklaştığım o yastık… Artık tek başına, sanki yarım kalmış bir hikâyeyi saklıyordu.

Ben odaya her girdiğimde, sanki sen hâlâ oradaymışsın gibi olurdu. Yastığa bakar, usulca elimi koyar, sanki saçlarına dokunur gibi hissederdim. Çünkü o yastık, senin kokunu en son bıraktığın yerdi.

— Yattığın yatağın, yastığımızın… Diye mırıldanırdım kendi kendime.

Bir zamanlar "bizim" olan her şey, şimdi yalnızlığın dili olmuştu.

Hatırlar mısın?

Bir gece uzun uzun konuşmuştuk. Hayattan, korkularımızdan, çocukluğumuzdan… Sen başını o yastığa koymuş, bana dönmüştün. Gözlerinde bir umut, bir de korku vardı. Ben ise sadece bakmıştım sana. Çünkü bazı duyguların sözü olmaz, sadece hissedilir.

Sonra zaman geçti.

Zaman her şeyi aldı götürdü.

Ama o yastık kaldı.

Şimdi o yatağa her baktığımda eksik olanın sadece bir insan olmadığını anlıyorum. Eksik olan, birlikte kurduğumuz hayaller, birlikte susuşlarımız, birlikte güldüğümüz anlardı.

Ve ben hâlâ bazen o yastığa başımı koyup gözlerimi kapatıyorum.

Belki bir gün, rüyamda yine aynı odada oluruz diye…

Ama biliyorum…

Bazı yastıklar sadece başı değil, hatıraları taşır.

Ve bazı yataklar…

Bir daha asla "bizim" olmaz.

Küçük Defne ile Küçük Durmuş

Bir varmış bir yokmuş, yemyeşil tepelerin arasında saklı, kuş sesleriyle uyanan küçük bir köy varmış. Bu köyde iki iyi arkadaş yaşarmış: Küçük Defne ve Küçük Durmuş.

Defne, saçlarına hep papatya takmayı seven, meraklı ve neşeli bir kızmış. Durmuş ise biraz utangaç ama çok cesur bir çocukmuş. İkisi de her gün birlikte oyun oynar, dere kenarında taş sektirir, ağaçların arasında saklambaç oynarlarmış.

Bir gün, köyün en yaşlısı olan dede çocuklara bir hikâye anlatmış:

— Ormanın derinliklerinde Dilek Ağacı varmış. Kalbi temiz olan çocukların dileklerini duyarmış.

Defne'nin gözleri parlamış.

— Durmuş, hadi bulalım o ağacı! demiş.

Durmuş biraz düşünmüş ama Defne'yi kıramamış.

— Peki, ama birlikte olursak, demiş.

Ertesi sabah erkenden yola çıkmışlar. Orman başta çok güzelmiş; kuşlar ötüyor, kelebekler uçuşuyormuş. Ama ilerledikçe ağaçlar sıklaşmış, yollar daralmış.

Bir süre sonra küçük bir dereyle karşılaşmışlar. Üzerinden geçecek köprü yokmuş. Defne tereddüt etmiş.

— Ya düşersem? demiş.

Durmuş gülümsemiş.

— Ben buradayım, demiş ve bir taş bulup dikkatlice yerleştirmiş. Sonra Defne'nin elini tutmuş. Birlikte, yavaşça dereyi geçmişler.

Yollarına devam ederken bu sefer rüzgâr çıkmış. Yapraklar savrulmuş, ağaçlar uğuldamaya başlamış. Defne biraz korkmuş.

— Geri mi dönsek? diye sormuş.

Durmuş başını sallamış.

— Hayır, birlikteyiz ya, korkmamıza gerek yok.

Biraz daha yürüdükten sonra karşılarına kocaman, ışıl ışıl parlayan bir ağaç çıkmış. Yaprakları altın gibi parlıyormuş. İşte Dilek Ağacı!

Defne heyecanla gözlerini kapatmış.

— Ben herkese mutluluk diliyorum, demiş.

Durmuş da gözlerini kapatmış.

— Ben de dostluğumuz hiç bitmesin istiyorum, diye fısıldamış.

O anda ağaçtan bir yaprak düşmüş. Yaprak, ikisinin de avucuna değmiş ve hafifçe parlamış.

Bir ses duyulmuş:

— En güzel dilekler, başkaları için dilenenlerdir.

Defne ile Durmuş birbirlerine bakıp gülümsemişler.

Köye döndüklerinde hiçbir şey eskisi gibi değilmiş. Çünkü artık onlar sadece oyun arkadaşı değil, gerçek dost olmuşlar.

Ve o günden sonra ne zaman zor bir şeyle karşılaşsalar, hep aynı şeyi söylemişler:

— Birlikteysek, her yolu buluruz.

Ateş ile Su

Bir zamanlar, dünyanın en eski günlerinde, iki zıt kardeş yaşarmış: Ateş ve Su.

Ateş, kıpkırmızı saçlarıyla gökyüzüne uzanır, dokunduğu her şeyi ısıtır, bazen de yakarmış. Gürültülü, hızlı ve sabırsızmış.

Su ise berrak, serin ve sakin. Akmayı, dinlemeyi ve hayat vermeyi severmiş. Sessiz ama derinmiş.

Bu iki kardeş aynı dünyada yaşasalar da hiç anlaşamazlarmış.

Ateş:

— Ben olmasam kim ısıtacak bu dünyayı?" diye övünürmüş.

Su:

— Ben olmasam kim hayat verecek? diye cevap verirmiş. Bir gün aralarındaki tartışma büyümüş. Öyle ki dünya bu kavgadan etkilenmeye başlamış. Ateş öfkelenince ormanlar yanmış, Su üzülünce seller taşmış. İnsanlar, hayvanlar, ağaçlar bu kavgadan zarar görmüş.

Derken yaşlı bir rüzgâr çıkagelmiş. Yavaşça ikisinin arasına girmiş.

— Durun, demiş rüzgâr.

— Siz birbirinizi yok etmeye çalışıyorsunuz ama aslında birbirinizi tamamlıyorsunuz.

Ateş öfkeyle parlamış:

— Nasıl yani? O beni söndürüyor!

Su sakin bir sesle:

— O da beni buhar ediyor, demiş.

Rüzgâr gülümsemiş.

— Peki hiç birlikte ne yapabildiğinizi düşündünüz mü?

İkisi de susmuş.

Rüzgâr önce Ateş'e dokunmuş, sonra Su'ya. Bir anda Su ısınmış, ince bir buhar yükselmeye başlamış. Buhar gökyüzüne çıkmış, bulut olmuş. Bir süre sonra yağmur olarak geri dönmüş.

Toprak suya kavuşmuş, bitkiler yeşermiş.

Ateş şaşırmış:

— Ben yok etmedim… Yaşattım mı?

Su da hayret etmiş:

— Ben de kaybolmadım… Dönüşmüşüm.

Rüzgâr yavaşça uzaklaşırken son sözünü söylemiş:

— Zıt olmak düşman olmak değildir. Bazen en büyük güç, birlikte var olmaktır.

O günden sonra Ateş ile Su artık kavga etmemiş.

Ateş ısıtmış, Su beslemiş.

Birlikte dünyaya denge getirmişler.

Ve insanlar her yağmur sonrası çıkan buharı gördüklerinde,

Ateş ile Su'nun dostluğunu hatırlamışlar…

Kaplumbağa ve Taşan

Bir zamanlar, berrak suların aktığı küçük bir dere kenarında, yaşlı bir kaplumbağa yaşarmış. Herkes ona "Bilge Kabuk" dermiş. Çünkü yavaş yürür ama çok düşünürmüş.

Bir gün dere kenarına yeni bir taş gelmiş. Aslında o hep oradaymış ama son yağmurlarla birlikte yerinden oynamış, suyun ortasına doğru çıkmış. Bu yüzden köydeki hayvanlar ona "Taşan" adını vermiş.

Taşan biraz gururluymuş.

— Bakın, dermiş, artık suyun ortasındayım. Herkes beni görüyor. Ne kadar önemliyim!

Kaplumbağa gülümsemiş ama bir şey dememiş.

Günler geçmiş. Taşan, sürekli kendini övmeye devam etmiş:

— Ben olmasam bu dere neye benzerdi? Herkes benim üstümden geçiyor, ben çok işe yarıyorum!

Bir gün küçük bir serçe gelip taşın üstüne konmuş.

— Merhaba Taşan, demiş.

— Sen gerçekten işe yarıyorsun, ama biraz fazla konuşuyorsun.

Taşan kızmış.

— Ben gerçeği söylüyorum! diye bağırmış.

Kaplumbağa yavaşça yanlarına yaklaşmış.

Küçük Defne ile Küçük Durmuş

Hayat, insana her gün yeni bir hikâye anlatır. Kimi zaman bir köy meydanında, kimi zaman bir çocuğun masum dünyasında, kimi zaman uzak diyarlarda; iyiliğin, adaletin, cesaretin ve umudun izleri çıkar karşımıza.

Bu kitap, birbirinden farklı hikâye ve masallarla okuru insan olmanın temel değerleri üzerine düşünmeye davet ediyor. Kimi sayfalarda bir çocuğun dünyasına, kimi sayfalarda geçmişten günümüze uzanan halk anlatılarına, kimi zaman da hayatın içinden süzülen gerçeklere konuk oluyoruz.

Akıl ile gücün, merhamet ile adaletin, inanç ile umudun buluştuğu bu hikâyelerde ortak bir çağrı var: İnsan, sahip olduğu değerlerle anlam kazanır.

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786255 896544

tilki Kitap

tilkikitap.com